

Клеър Пули

ПРОЕКТ
Истина

София, 2020

Преводът е направен по изданието:

Clare Pooley

THE AUTHENTICITY PROJECT

First published by Bantam Press

an imprint of Transworld Publishers

Copyright © Quilson Ltd 2020

All rights reserved.

С изключение на историческите личности и факти, споменати в книгата, всички действащи лица и събития, описани в нея, са плод на художествена измислица и всяка прилика с реални такива е случайна.

© Издателство „Изток-Запад“, 2020

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на издателство „Изток-Запад“.

© Анелия Данилова, превод, 2020

© Фиделия Косева, корица, 2020

ISBN 978-619-01-0671-5

Клеър Пули

ПРОЕКТ
Истина

Превод от английски
Анелия Данилова

СЕРИЯ „КРАСНОГЛЕД“

„Творци на съвпадения“, Йов Блум

„Тежък дар“, Уилям Кент Крюгер

„Животът, който загърбваме“, Алън Ескенс

„Еуфория“, Лили Кинг

„Момичето от Бруклин“, Гийом Мюсо

„Лято по френски“, София Наш

„Един аристократ в Москва“, Еймър Тауълс

„Брачният пакт“, Мишел Ричмънд

„Еротични истории за пенджабски вдовици“, Бали Каур Джасвал

„Жените, които купуват цветя“, Ванеса Монфорт

„Парижката квартира“, Гийом Мюсо

„Люляковите момичета“, Марта Хол Кели

„Между небето и Лу“, Лорен Фуше

„Изгубени кучета и самотни души“, Люси Дилън

„Завръщането на Албърт у дома“, Омър Хикъм

„Момичето и нощта“, Гийом Мюсо

„Сто парченца от мен“, Люси Дилън

„Момичето, което някога познаваше“, Трейси Гарвис Грейвс

„Невероятните приключения на сестрите Шергил“, Бали Каур Джасвал

„Жените в замъка“, Джесика Шатък

„Тайният живот на писателите“, Гийом Мюсо

„Предопределени един за друг“, Мади Доусън

„Библиотекарката от Аушвиц“, Антонио Итурбе

„Проект *Истина*“, Клеър Пули

*На баща ми, Питър Пули,
който ме научи
да обичам думите.*

*Удряй камбаните, които все още могат да звънят.
Забрави за съвършенството.
Във всяко нещо има пукнатина.
По този начин прониква светлината.*

Ленард Косен

Моника

Тя беше опитала да върне тетрадката. Още щом разбра, че е забравена, я грабна и хукна след необикновения ѝ притежател. Но него вече го нямаше. За човек на неговите години се движеше изненадващо бързо. Може пък да не искаше да бъде намерен.

Беше обикновена бледозелена тетрадка като онези, които тя бе носила със себе си на училище, с подробности за домашните работи. Приятелите ѝ покриваха учебниците си с драскулки: сърца, цветя и имената на най-новите им възлюбени, но Моника не обичаше да драска. Изпитваше твърде голямо уважение към учебните принадлежности.

На предната корица имаше две думи, изписани с калиграфски почерк:

Проект „Истина“

С по-дребни букви в единия долен ъгъл беше написана датата: октомври 2018 г. Може би, помисли си Моника, ще има и адрес или поне име от вътрешната страна, тъй че да може да я върне. Макар на външен вид да изглеждаше непретенциозна, тетрадката някак създаваше впечатлението, че крие важни неща.

Тя отгърна предната корица. На първата страница бяха изписани само няколко параграфа.

Колко добре познавате хората, които живеят близо до вас? Дойкоко те ви познават? Поне знаете ли имената на съседите си? Бихте ли забелязали, че имат проблеми или че не са напуснали дома си в продължение на дни?

Всички лъжем за живота си. Какво би станало, ако решите да споделите истината? Ако разкриете единственото нещо, което ви определя, което поставя всичко друго, свързано с вас, на мястото му – не в интернет, а с истинските хора около вас?

Може би нищо. А може, разказвайки тази история, да промените живота си или пък живота на човек, когото още не сте срещнали.

Точно това искам да открия аз.

На следващата страница имаше още написан текст и Моника изгаряше от любопитство да го прочете, но сега беше най-натовареният час от деня в кафенето и тя знаеше, че е изключително важно да не изостава от графика за деня. Това водеше до хаос. Пъхна тетрадката в нишата до касовия апарат заедно с излишните менюта и рекламните листовки от най-различни доставчици. Ще я дочете по-късно, когато може да се съсредоточи истински.

Моника се изтегна на дивана в апартамента си над кафенето с голяма чаша совиньон блан в едната ръка и изоставената тетрадка в другата. Въпросите в нея, които прочете тази сутрин, я бяха тормозили часове наред, изисквайки отговори. Цял ден тя бе разговаряла с хора, сервираше кафе и кексчета, бърбрила за времето и най-новите клюки за известни личности. Но кога за последен път беше споделила с някого нещо за себе си, които *наистина* имаха значение? И какво всъщност знаеше за другите, освен дали обичат мляко в кафето си, или захар в чая? Отвори тетрадката на втората страница.

Казвам се Джулиан Джесъп. На седемдесет и девет години съм и съм художник. През последните петдесет и седем години живея в Челси Студиос на „Фулъм Роуд“.

Това са основните факти, но ето я истината: самотен съм.

Често минават цели дни, без да разговарям с някого. Понякога, когато се налага да говоря (защото някой ми се е обадил

заради вноските по застраховката например), установявам, че гласът ми е пресипнал, свил се е, загубил се е в гърлото ми от неупотреба.

Възрастта ме е направила невидим. Това наистина ме измъчва, защото винаги са ме забелязвали. Всички знаеха кой съм. Не беше нужно да се представям, просто заставах на прага и името ми се разнасяше, плъзваше из стаята като вълна от шепот, следвана от множество скришни погледи.

Обичах да се застоювам пред огледалото и минавах бавно покрай витрините, проверявайки как ми стои сакото или дали е загладен перчемът ми. Сега, ако случайно мерна отражението си, едва се разпознавам. Ирония на съдбата е, че Мери, която с удоволствие би приела неизбежното остаряване, си отиде на шейсет, сравнително млада, докато аз съм още тук, принуден да гледам как постепенно се разпадам.

Като художник, бях свикнал да наблюдавам хората. Анализирах взаимоотношенията им и забелязвах, че винаги има баланс на силите. Единият партньор е по-обичаният, а другият – по-любвеобилният. Аз трябваше да бъда най-обичаният. Сега разбирам, че съм приемал Мери за даденост, с нейната обикновена, здрава, розовобузеста хубост и постоянната ѝ грижовност и надеждност. Научих се да я ценя чак след като си отиде.

Моника поспря, за да обърне страницата и да пийне глътка вино. Не бе убедена, че харесва особено Джулиан, макар да го съжаляваше. Подозираше, че той би избрал неприязънта пред съжаление-то. Продължи да чете.

Докато Мери живееше тук, малката ни къща беше винаги пълна с хора. Децата от квартала все влизаха и излизаха, а Мери ги обсипваше с истории, съвети, безалкохолни напитки и снаксове „Монстър Мънч“. По-малко успелите ми приятели художници непрекъснато се отбиваха за вечеря без предупреждение, заедно с най-новите модели, които ми позираха. Мери доста добре играеше ролята на домакиня пред другите жени и сигурно само аз забелязвах, че никога не им предлагаше шоколадови бонбони с кафето.

Все бяхме ангажирани. Социалният ни живот се въртеше около художествения клуб „Челси“ и бистрата и бутиците по „Кингс Роуд“ и „Слоун Скуеър“. Като акушерка, работното време на Мери беше дълго, а аз кръстосвах страната, рисувайки портретите на хора, които се смятаха за достойни да запечатат образа си за идните поколения.

Всяка петъчна вечер след края на шейсетте години, в 5 часа следобед, имахме навика да ходим пеша до близкото гробище Бромптън, което беше удобно място за срещи за всичките ни приятели, тъй като четирите му краища свързваха Фулъм, Челси, Саут Кенсингтън и Ърлс Корт. Прекарвахме уикенда си край гроба на адмирал Ангъс Уайтхотър. Не че бяхме познавали адмирала, той просто имаше впечатляваща хоризонтална плоча от черен мрамор над последното си място за покой, която прекрасно изпълняваше ролята на маса за пиетиетата ни.

В много отношения аз умрях заедно с Мери. Не отговарях на никакви телефонни обаждания и писма. Оставих боите си да засъхнат върху палитрата и в една непоносимо дълга нощ унищожих всичките си незавършени платна; разкъсах ги на многоцветни ленти, после ги накълцах на конфети с шивашката ножица на Мери. Когато около пет години по-късно найсетне излязох от паишула си, съседите се бяха преместили, приятелите ми се бяха отказали от мен, агентът ми ме беше отписал и тогава осъзнах, че съм станал невидим. Бях претърпял обратна метаморфоза: от пеперуда в гъсеница.

И до днес всяка петъчна вечер вдигам чаша с любимия на Мери бейлис „Айриш Крийм“ на гроба на Адмирала, но сега сме само аз и призраците от миналото.

Това е моята история. Моля, не се притеснявайте да я изхвърлите в контейнера за рециклиране. Или пък може да решите да разкажете собствената си истина на тези страници и да предадете нататък моята малка тетрадка. Възможно е да ви се отрази катарзисно, както стана с мен.

Онова, което следва, зависи от вас.